

IEVA MODGABYTĖ, 4A klasė

Rašau čia apie save kaip kandidatę į metų abiturientus. Bet kas yra tas metų abiturientas? Atsakymo nežinau, nes manau, kad kiekvienas mes esame metų abiturientas patys prieš save, nes tik mes žinom ir galim įvertinti, ko pasiekėm, kiek paaugom ir su koku bagažu mokyklą paliksim. Esu dėkinga kiekvienam sutiktam mokytojui, kiekvienam prastam pažymiui, kiekvienai klaidai, kurią padariau ir dėl kurios galbūt net buvau išbarta. Galbūt kalbu netikslingai, o ypač turint omeny, kad mes - akademinės gimnazijos dalis, bet nuoširdžiai manau, kad vertinti, kas tas „pats pačiausias“, nėra tikslinga, nes mūsų akademiniai pasiekimai neparodo, kokie žmonės mes išeisime į visuomenę ir kokį indėlį kaip žmonės duosime pasauliui, o manau, jog būtent šie dalykai kur kas svarbesni nei rezultatas Tamo dienyne. Pati visada buvau labai

savikritiška ir spaudžiau save, kiek galėjau. Tas perfekcionizmas yra gerai. Bet iki tam tikro lygio. Atėjau į „Ažuolyną“ pasiruošusi mokytis. Tą ir dariau, bet dabar jau suprantu, kad procesas lygiai toks pat svarbus kaip rezultatas.

Ką man davė „Ažuolynas“? Suvokimą, kad viską, ką darome, darome dėl savęs ir nei mokytojas, nei pažymys neturėtų būti stimulus mokytis, o tik pagalba išmokti, suvokti ir įsivertinti. Taip pat „Ažuolynas“ man parodė, kokie mes, žmonės, esame skirtingi, ir kaip tai išties gražu. Atėjusi čia tikėjau pamatyti pilką protingų veidų masę, o pamačiau asmenybes. Labai spalvotas ir labai skirtingas. Dalis žmonių man tapo artimiausias draugais, kitų spalvas pamačiau visai neseniai, o kai kurių net ir nespėjau pažinti, bet manau, kad tie mūsų skirtumai ir padaro mus stiprius kaip bendruomenę.

Ką, mano manymu, svarbu žinoti apie mane? Tikiu meile. Bet ne ta romantiška, o tiesiog meile pasauliui. Stengiuosi viską daryti ne iš pareigos, o dėl to, kad noriu. Tiek kalbant apie mokymąsi, tiek apie visa, kas esu už mokyklos suolo. Labai tikiu savanoryste. Savanoriauju jau ne vienus metus. Savanoriauau Klaipėdos dramos ir Jaunimo teatruose, o dabar jau beveik metus esu Jaunimo linijos savanorė. Nesu Motina Terese, bet šita veikla mane „veža“, nes matau savanorystę ne kaip duoklę visuomenei, o kaip mutualistinius santykius, kur prisidedi prie prasmingos visuomenei veiklos, bet dar daugiau gauni sau atgal. Labai myliu meną. Meną plačiaja prasme - nuo maisto gaminimo iki grafičių ar tobulo lygiagretaus parkavimosi, nes kūryba yra visko varomoji jėga. Tai leidžia išreikšti save, geriau suvokti aplinką ir įgalina pasaulį tobulėti. Pati rašau poeziją. Slėmą. Ne apie tėvynes grožį ar bundančią gamtą, o apie „buiteką“ ir skaudulius, kuriuos matau aplink.

Mano pasiekimai?

- Vairuotojo pažymėjimas. Dedu jį į pirmą vietą, nes nors atrodytų, kad tai toks paprastas dalykas, bet man jį gauti užtruko labai ilgai ir kainavo begalę laiko, pastangų ir užsispyrimo. Nebuvau pratusi, kad man kas nors sektųsi taip sunkiai, todėl kiekvieną kartą nenubraukdama jokios mašinos kampo mokyklos aikštelėje jaučiuosi kaip užritinusi Sizifo akmenį.
- Beveik pusę metų esu veganė. Didžiuojuosi tuo, nes tai dalykas, kurio ėmiausi vien iš asmeninių ambicijų išmėginti save ir nors tai kainuoja daug valios pastangų, bet vis dar to laikausi;
- Savarankiškai aplikavau į universitetus. Esu visiškai „grybas“, kai reikalai pasisuka ties popierizmu, todėl tapšnoju sau per petį, kad sugebėjau įveikti tą mano akimis nežmonišką popierizmo kiekį;
- 2020 01 tapau 52-ojo Lietuvos mokinių jaunųjų filologų konkurso II turo laureate;
- 2020 10 23 Palangoje vykusiame „Moksleivių poezijos rudens“ konkurse tapau „Vieno eilėraščio“ konkurso laimėtoja;
- **2015 m. su dviem draugėmis išsiuvinėjau ilgiausią Lietuvos himną ir patekau į rekordų knygą.**